

het gesprek merkt zij ergens op, terloops en zonder enige zweem van ironie of verongelijkt-zijn: 'Ik snap volkomen wat je wilt zeggen, maar ik kan het niet zo goed uitdrukken. Ik kan geen auteurs aanhalen...') Ze hebben zo allebei hun competentie, en ze weten dat die elkaar aanvult: geen naijver, geen blufpoker, wel wederzijds respect. Maar vandaag wil hij dat zij hoe dan ook 'wint'; hier en nu telt haar stem, haar 'ervaringsweten' (maar die term alleen al! Foucault!) Haar stem: ze praat op een gedecideerde manier, met een toon die gedurig zegt: 'ik wéét waarover ik het heb'. Niet dat ze op basis van haar first hand knowledge autoriteit claimt. Nimmer zet ze haar acteerervaring tegen zijn vragen of opmerkingen in (dat heeft ze ook voorheen nooit gedaan), nimmer beroept ze zich op haar technische bagage of haar persoonlijke vaardigheden.

Nooit zegt ze iets in de trant van 'dat kan jij niet weten, want jij bent geen acteur'. Haar beslithoudendheid heeft kortom niets te maken met het uit het sociale leven overbekende spel van in- en uitsluiting. Neen, haar zelfverzekerdheid is het resultaat van een strikt individuele luciditeit – van een acteurscarrière die in het teken staat van zelfbevraging, reflectie, 'nadenkendheid'. Ik stel mij voor dat ze voortkomt uit het altijd opnieuw beantwoorden van de tegelijk simpele en voor de hand liggende, maar oh zo lastige vraag 'waar ben ik mee bezig?' In mijn verbeelding zie ik haar thuiskomen van een repetitie, moe en vol twijfels; ze schenkt zich een drankje in, steekt een sigaret op, en... denkt na. Over de voorbije dag. Over haar rol. Over de tekst. Over hetgeen de regisseur opmerkte. Over de onbekende man die haar op straat aankeek. Over vroegere rollen. Over haar zoon.

Over zichzelf. Over de zin en onzin van het verschijnen op een scène. Over het beroep van acteur. Over voorbije liefdes. Over de essentie van het acteren. Zovele vluchtige gedachten, en wat ik thans hoor is een momentane verlichting van dit onafgesloten proces van zelfreflectie. Ik observeer hoe zij zichzelf in heden en verleden observeerde – maar dat doet ook zichzelf. Het tijdens het interview gepresenteerde 'zelfbeeld' is daarom pose noch narcisme, wel een poging om alsnog mee te delen wat hoe dan ook niet valt te communiceren. Ook daarom doet haar Artaud-entree zo 'juist' aan. (Zij verwoordt tijdens het gesprek kort maar krachtig haar visie op gesprekken: 'Je ziet mensen voor of na een voorstelling, of toevallig op café, en soms – als er zoiets als vriendschap ontstaat – ga je al eens met iemand eten. Die gesprekken zijn over het algemeen vrij-

Viviane De Muynck / Maarten Vanden Abeele

